

תת"ע 5093/06/20 - אבי לחיאני נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 5093-06-20 מדינת ישראל נ' לחיאני

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	אבי לחיאני
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש בתאריך 22.6.2020.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב מנועי ללא רישיון נהיגה תקף שפקע בתאריך 22.5.2016 בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 בתאריך 7.5.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה של 12 חודשים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 4,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי נאלץ להישאר בבית עם דלקת וחום עקב טיפול שיניים שעבר ביום הדיון ומשכך לא התייצב.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי בקשתו הנוכחית של המבקש הוגשה בשיהוי ניכר של כ-4.5 חודשים ממתן פסק הדין בהיעדרו, זאת ללא כל נימוק. לטענת המשיבה המבקש זומן כדיון שנקבע בעניינו וכי הענישה שהושתה עליו סבירה ואינה חורגת ממתחם הענישה הנוהגת ומכאן שלא התקיים עיוות דין בעניינו של המבקש.

דיון והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים

בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.2009 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

ההזמנה לדיון נמסר למבקש במועד ביצוע העבירה כדין והמבקש לא כפר בעובדה כי ידע על מועד הדיון.

המבקש לא פירט בבקשתו את מצבו הרפואי שמנע ממנו להתייצב לדיון או להודיע על מצבו ולהגיש בקשת דחייה עובר למועד הדיון שנקבע בעניינו. משלא עשה כן אין לו אלא להלין על עצמו (השוו 7122/07 **טהא חיר נ' מדינת ישראל** מיום 15.1.2018).

מעיון באישור הרפואי אותו צירף המבקש לבקשתו עולה כי מדובר באישור שהוצא בדיעבד, למעלה מ-4 חודשים לאחר מועד הדיון. התאריכים המופיעים על האישור אינם רלוונטים למועד הדיון ולא מפורט בהם מצב רפואי או אבחנה רפואית המצדיקים אי התייצבות לדיון או אי הגשת בקשת דחייה לפני הדיון.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** מיום 24.4.2018).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

במקרה שבפניי המבקש לא העלה כל טענה באשר לחשש לעיוות דין שעלול להיגרם לו.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש.

שיהוי בהגשת הבקשה

הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר של למעלה כארבעה חודשים וחצי ממתן גזר הדין וזאת ללא הסבר המצדיק זאת.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד חשוון תשפ"א, 11 נובמבר 2020, בהעדר
הצדדים.